

OD ISTOG AUTORA

*Nikom ni reči
Nestao zauvek
Samo jedna prilika
Jedan jedini pogled
Nevin
Obećaj mi
Šuma
Uhvaćen
Odani
Šest godina
Drži se
Neznanac
Nedostaješ mi
Ako me jednom prevariš*

HARLAN KOBEN

NE ODUSTAJ

Preveo
Marko Mladenović

■ Laguna ■

Naslov originala

Harlan Coben
DON'T LET GO

Copyright © 2017 by Harlan Coben

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Pour Anne
A Ma Vie de Coer Entier

Napomena autora

Dok sam odrastao u predgrađu Nju Džerzija, postojale su dve rasprostranjene legende o mom rodnom gradu.

Prva je bila da u jednoj baronskoj vili koju čuvaju gvozdene kapija i naoružani čuvari živi ozloglašeni vođa mafije i da se iza kuće nalazi peć za spaljivanje smeća koja se možda koristi kao privremeni krematorijum.

Druga legenda – legenda koja je nadahnula ovu knjigu – bila je da se pored njegovog imanja i blizu osnovne škole, iza ograde od bodljikave žice i zvaničnih znakova NE ULAZI. PRIVATNO IMANJE, nalazi raketni kontrolni centar *Najki* s nuklearnim mogućnostima.

Godinama kasnije, saznao sam da su obe legende bile istinite.

Dejzi je nosila usku crnu haljinu sa izrezom toliko dubokim da može da predaje filozofiju.

Spazila je metu kako sedi na kraju šanka, u prugastom sivom odelu. Hmm. Tip je toliko mator da može i tata da joj bude. To će joj možda otežati da ga zbari, ali s druge strane, možda i neće. S matorcima se nikad ne zna. Neki od njih, pogotovo nedavno razvedeni, jedva čekaju da se naprave važni i dokažu sebi kako su još kadri za to, čak i ako nikada nisu bili kadri.

Naročito ako nikada nisu bili kadri.

Dok je lagano išla kroz prostoriju, Dejzi je osećala kako joj pogledi muških gostiju puze niz gole noge poput glista. Kada je stigla do kraja šanka, ona izvede mlaku predstavu od sedanja na barsku stolicu pored njega.

Meta je piljila u čašu viskija pred sobom kao da je Ciganka s kristalnom kuglom. Ona ga je čekala da se okrene ka njoj. Nije se okrenuo. Dejzi načas prouči njegov profil. Brada mu je bila teška i seda. Nos mu je bio glavičast i nalik gitu, gotovo kao da je holivudski specijalni efekat od silikona. Kosa mu je bila duga, neuredna, metlasta.

Drugi brak, računala je Dejzi. Najverovatnije drugi razvod.

Dejl Miler – tako se meta zvala – lagano uze svoj viski. Obuhvatio ga je obema rukama kao da je povređena ptica.

„Ćao“, reče Dejzi i uvežbano zabaci kosu.

Milerova glava se okrenu prema njoj. Pogledao ju je pravo u oči. Čekala je da mu se pogled spusti na izrez – imajući u vidu da su je, u toj haljini, zagledale čak i žene – ali on nastavi da je gleda u oči.

„Zdravo“, odgovori on, pa se okrenu nazad ka viskiju.

Dejzi je obično puštala da se meta nabacuje njoj. To joj je bio oprobani pristup. Rekla bi tako „ćao“ i osmehnula se, a tip bi pitao može li da joj plati piće. Znao kako to ide. Ali Miler nije izgledao kao da je raspoložen za očijukanje. On otpi veliki gutljaj viskija iz čaše, pa još jedan.

To je dobro. Teško opijanje. To će olakšati stvar.

„Mogu li da uradim nešto za tebe?“, upita je on.

Kršan, pomisli Dejzi. To je prava reč za njegov opis. Čak i u tom prugastom odelu, tako dubokog i hrapavog glasa, Miler je odisao onim fazonom kršnog bajkera i vijetnamskog veterana. Bio je od onih starijih tipova koji su Dejzi bili neobično seksi, premda se to verovatno pomaljalo nesigurna glava njenog legendarnog nerešenog odnosa sa ocem. Dejzi je volela muškarce pored kojih se oseća sigurno.

Odavno nije upoznala nijednog takvog.

Vreme je da probam s drugačijim pristupom, pomisli Dejzi.

„Je l' nemaš ništa protiv da samo sedim ovde s tobom?“
Dejzi se prignu malo bliže, malčice podmećući izrez, i prošapta. „Tu je neki tip...“

„Je l' te gnjavi?“

Ljupko. To uopšte nije rekao kao neki mačo pozer, poput tolikih seronja koje je usput sreća. Dejz Miler je to rekao smireno, trezveno, čak plemenito – kao muškarac koji želi da je zaštiti.

„Ne, ne... ne baš.“

On počeo da gleda po baru. „Ko je on?“

Dejzi mu stavi ruku na podlakticu.

„Nije strašno. Stvarno. Samo se... osećam sigurno ovde s tobom, u redu?“

Miler je ponovo pogleda u oči. Glavičasti nos mu se nije slagao s licem, ali maltene da se nije primećivao pored tih prodornih plavih očiju. „Naravno“, reče on, ali oprezno. „Mogu li da ti platim piće?“

Nije joj trebala povoljnija prilika. Dejzi je bila vična razgovoru, i muškarcima – oženjenim, samcima, onima što se razvode, kakvim god – nikada nije smetalo da joj se otvore. Dejlu Mileru trebalo je malo više vremena nego obično – četiri pića, ako je tačno izbrojala – ali naposljetku je stigao do predstojećeg razvoda od Klare, svoje, tako je, druge supruge, osamnaest godina mlađe od njega. („Trebalo je da znam, jelda? Koja sam ja budala!“) Posle još jednog pića, pričao joj je o svojoj deci, Rajanu i Simon, o borbi za starateljstvo, o svom poslu u finansijama.

I ona je morala da se otvori. Tako je to išlo. Čovek se mora podstaći. Upravo za takve prilike imala je spremnu priču – potpuno izmišljenu, razume se – ali nešto u Milerovom držanju navelo ju je da doda nijanse iskrenosti. Ipak, nikada mu ne bi rekla istinu. To nije znao niko osim Reksa. A čak ni Reks nije znao sve.

On je pio viski. Ona je pila votku. Trudila se da pije sporije. Dvapat je nosila punu čašu sa sobom u toalet, prosipala je u umivaonik i punila vodom. Ipak, Dejzi je bila blago pripita kada joj je stigla poruka od Reksa.

S?

S umesto „Spremna“.

„Sve u redu?“, upita je Miler.

„Naravno. Samo drugarica.“

Ona napisa u poruci *D* umesto „Da“ i ponovo se okrenu ka njemu. To je bio deo kada bi obično predložila da odu na neko mirnije mesto. Većina muškaraca bi željno ugrabila priliku – muškarci su u tom pogledu bili prilično predvidivi – ali nije bila sigurna da će kod Dejla Milera upaliti neposredni pristup. Nije da ne izgleda zainteresovano. Samo se čini da je nekako – nije bila sigurna kako da se izrazi – iznad toga.

„Mogu li nešto da te pitam?“ poče ona.

Miler se osmehnu. „Zapitkuješ me čitave večeri.“

Neznatno brlja dok govori. Odlično.

„Imaš li kola?“ upita ona.

„Imam. Zašto?“

Ona letimice pogleda po baru. „Da li bih, ovaj, mogla da te zamolim da me odvežeš kući? Ne živim daleko.“

„Naravno, nema problema.“ Zatim: „Možda mi treba malo vremena da se otreznim...“

Dejzi skoči s barske stolice. „Aha, nema veze. Onda ću peške.“

Miler se uspravi. „Čekaj. Molim?“

„Treba odmah da idem kući, ali ako ti ne možeš da voziš...“

„Ne, ne“, reče on, uspevši da ustane. „Odvešću te odmah.“

„Ako je nezgodno...“

„Nije nezgodno, Dejzi.“

Pogodak. Kada krenuše prema vratima, Dejzi brzo posla poruku Reksu:

K

Šifra za „Krenuli“.

Neki bi za to možda rekli da je prevara ili podvala, ali Reks je tvrdio da je to „pravičan“ novac. Dejzi nije bila sigurna

koliko je pravičan, ali nije je ni previše grizla savest. Ako ne u pobudama, plan je bio jednostavan u izvođenju. Muškarac i žena se razvode. Borba za starateljstvo postaje gadna. Obe strane postaju očajne. Supruga – tehnički govoreći, njihovim uslugama mogao je da se posluži i suprug, mada je dotada uvek bila supruga – unajmila je Reksa da joj pomogne da dobije tu najkrvaviju od svih bitaka. Kako je on to radio?

Hvatao je muža u vožnji pod uticajem alkohola.

Kako bolje pokazati da je neko nesposoban roditelj?

Dakle, tako je to išlo. Dejzi je imala dvostruki posao: da se pobrine da meta bude zakonski pijana i da je zatim smesti za volan. Reks, koji je bio pandur, zaustavio bi ih i uhapsio metu zbog vožnje pod uticajem alkohola, i *pljas!*, njihova klijentkinja dobija veliku pomoć u sudskom postupku. Upravo tada, Reks ih je čekao u patrolnim kolima dve ulice odatle. Uvek je pronalazio neko pusto mesto u blizini bara u kome meta te večeri pije. Što manje svedoka, to bolje. Nisu im trebala pitanja.

Zaustavi tipa, uhapsi ga, teraj dalje.

Povodeći se, oni izadoše kroz vrata na parking.

„Ovuda“, reče Miler. „Ovde sam parkirao.“

Površina parkinga bila je od rastresitog šljunka. Miler je šutirao kamenčiće u hodu i slao ih u vazduh dok ih je vodio prema sivoj tojoti koroli. On pritisnu dugmence na ključevima. Kola dvaput prigušeno trubnuše. Kada je Miler krenuo prema vratima sa suvozačke strane, Dejzi se pomete. Želi li on da ona vozi? Bože, nada se da ne želi. Da li je pijaniji nego što je mislila? To je izgledalo verovatnije. Ali ubrzo je shvatila da nije ni jedno ni drugo.

Dejl Miler joj je otvarao vrata. Kao pravi džentlmen. Minulo je toliko vremena otkako je Dejzi poznavala nekog pravog džentlmena. Nije ni shvatila šta on radi.

On joj pridrža vrata. Dejzi uđe u kola. Dejl Miler je sačekao da ona uđe i da se čestito smesti, da bi zatim pažljivo zatvorio vrata za njom.

Nju načas obuze griža savesti.

Reks je više puta isticao da oni ne rade ništa nezakonito niti čak etički sumnjivo. Kao prvo, plan nije uvek mogao da upali. Neki tipovi ne bleje po barovima. „Ako je takav slučaj“, govorio joj je Reks, „onda nema šta da brine. Naš tip je već izašao da pije, je l' tako? Ti ga samo malo podstičeš i to je sve. Ali on ne mora da pije i da vozi. Na kraju krajeva, to je njegov izbor. Nisi mu uperila pištolj u glavu.“

Dejzi stavi pojas. Isto učini i Dejl Miler. On upali motor i ubaci u rikverc. Šljunak zakrcka pod gumama. Kada je izašao s parking mesta, Miler zaustavi kola i dugo se zagleda u Dejzi. Ona pokušava da se nasmeši, ali osmeh joj ne ostade na licu.

„Šta kriješ, Dejzi?“, upita on.

Nju podiđoše trnci, ali ništa ne odgovori.

„Nešto ti se dogodilo. Vidim ti na licu.“

Ne znajući šta drugo da učini, Dejzi pokušava da okrene na šalu. „Već sam ti ispričala svoju životnu priču u onom baru, Dejl.“

Miler sačeka još sekundu, možda dve, iako je njoj to ličilo na čitav sat. Konačno, on pogleda napred i ubaci kola u brzinu. Dok su izlazili s parkinga, nije rekao više ni reč.

„Skreni levo“, reče Dejzi, primećujući napetost u sopstvenom glasu. „A onda druga desno.“

Dejl Miler tada začuta, pa je skretao promišljeno, kao što radiš kada si previše popio ali ne želiš da te zaustave. Tojota korola je bila čista i bezlična i malčice prejako mirisala na osveživač vazduha. Kada je Miler skrenuo u drugu ulicu desno, Dejzi je prestala da diše i čekala da se uključe Reksova plava svetla i sirena.

Za Dejzi je to uvek bio najstrašnji deo, jer nikada nije znala kako će neko reagovati. Jedan tip je pokušao da pobegne, mada je uvideo koliko je to uzaludno pre nego što je stigao do sledećeg ugla. Neki tipovi bi počeli da psuju. Neki tipovi – previše njih – počeli bi da jecaju. To je bilo najgore. Odrasli ljudi, koji su joj se do malopre hladnokrvno nabacivali, od kojih su joj neki još gurali ruku pod haljinu, naprasno su počinjali da cmizdre kao deca predškolskog uzrasta.

U trenu bi uvideli koliko je to ozbiljno. Uvid bi ih slomio.

Kada je reč o Dejlu Mileru, Dejzi nije znala šta da očekuje.

Reks je savršeno znao kada je pravi trenutak da krene i, kao na znak, oživeše rotirajuća plava svetla, a neposredno za tim oglasi se sirena na patrolnim kolima. Dejzi se okrenu i prouči lice Dejla Milera kako bi procenila njegovu reakciju. Ako je Miler i bio rastrojen ili iznenađen, na licu mu se nije videlo ništa od toga. Bio je staložen, čak odlučan. Dao je migavac a zatim brižljivo skrenuo i propisno se zaustavio pored ivičnjaka, dok Reks stade iza njega.

Sirena je već bila ugašena, ali plava svetla su i dalje išla ukруг.

Dejl Miler ubaci menjač u ler i okrenu se prema njoj. Ona nije bila sigurna za koji izraz da se odluči. Iznenađenje? Saosećanje? Uzdah u smislu: „Šta ćeš?“

„Vidi, vidi“, reče Miler. „Izgleda da nas je prošlost sustigla, a?“

Njegove reči, njegov ton, njegov izraz – išli su joj na živce. Želela je da vikne Reksu da požuri, ali njemu se, u pandurskom maniru, nije žurilo. Čak i nakon što mu je Reks pokačio zglavcima šake na prozor, Miler je nastavio da je gleda. Zatim se polako okrenuo i malo spustio prozor.

„Nešto nije u redu, pozorniće?“

„Vozačku i saobraćajnu, moliću.“

Dejl Miler mu ih dade.

„Jeste li pili večeras, gospodine Milere?“

„Možda jedno“, reče on.

U pogledu tog odgovora, makar, bio je isti kao i sve ostale mete. One su uvek lagale.

„Možete li nakratko da izađete iz vozila?“

Miler se opet okrenu prema Dejzi. Dejzi se trudila da ne uzmakne pod njegovim netremičnim pogledom. Zurila je pravo preda se, izbegavajući da ga pogleda u oči.

Reks reče: „Gospodine? Zamolio sam vas...“

„Naravno, pozorniće.“

Dejl Miler povuče kvaku. Kada se upalilo svetlo u kabinu, Dejzi načas zažmuri. Miler zastenja i s mukom izađe. Ostavio je vrata otvorena, ali Reks pruži ruku mimo njega i zalupi ih. Prozor je još bio delimično spušten, pa je Dejzi mogla da ih čuje.

„Gospodine, želeo bih da na vama sprovedem niz teren-skih provera trezvenosti.“

„Mogli bismo to da preskočimo“, reče Dejml Miler.

„Molim?“

„Zašto odmah ne predemo na alko-test, ako bi tako bilo lakše?“

Ponuda iznenadi Reksa. On baci pogled mimo Milera i susrete se s njenim. Dejzi kratko sleže ramenima.

„Pretpostavljam da u patrolnim kolima imate aparat za alko-test?“, upita Miler.

„Imam, da.“

„Onda nemojte da traćimo ni vaše ni moje vreme, a ni vreme dražesne dame.“

Reks je oklevao. Onda reče: „Dobro, molim vas da sačekate tu.“

„Naravno.“

Kada se Reks okrenuo da se vrati do patrolnih kola, Dejl Miler izvuče pištolj i upuca ga dvaput u potiljak. Reks se skljoka na zemlju.

Onda Dejl Miler okrenu pištolj prema Dejzi.

Vratili su se, pomisli ona.

Našli su me nakon svih ovih godina.

Prvo poglavlje

Bejzbol palicu sakrivam iza noge, da je Trej – barem pretpostavljam da je u pitanju Trej – ne bi video.

Taj Možda Trej fura prema meni s lažnim tenom i emo šiškama i besmislenim tribalnim tetovažama nalik omčama oko nabreklih bicepsa. Eli je Treja opisala kao „čistokrvnog seronju“. Ovaj tip odgovara opisu.

Ipak, moram da se uverim.

S godinama sam razvio baš gotivan pristup za izvođenje zaključaka kako bih video imam li pravog tipa. Gledaj i uči:

„Trej?“

Drkadžija zastaje, nabira čelo u svom najboljem kromajnskom maniru i pita: „Koga zanima?“

„Je l' treba da kažem 'Mene'?“

„A?“

Uzdišem. Vidiš kakvim mentolima moram da se bavim, Leo?

„Odgovorio si 'Koga zanima?'“, nastavljam. „Kao da se štekuješ. U fazonu, da sam doviknuo: 'Majk?', ti ne bi rekao: 'Pogrešio si, druškane.' Odgovorivši 'Koga zanima?', već si mi rekao da si Trej.“

Treba da vidiš zblanuti izraz na licu ovog tipa.

Prilazim za korak, držeći palicu van vidokruga.

Trej je sav lažni gangster, ali sada osećam kako strah izbija iz njega u vrelin talasima. To me ne iznenađuje. Ja sam prilično krupan tip, a ne neka ženica od metar i po koju može da išamara ne bi li se osećao kao šmeker.

„Šta hoćeš?“, pita me Trej.

Još korak bliže.

„Da porazgovaramo.“

„O čemu?“

Zamahujem jednom rukom jer je tako najbrže. Poput biča, palica sleće Treju na koleno. On vrisne, ali ne padne. Sada palicu hvatam obema rukama. Sećaš li se kako nas je trener Džaus učio da udaramo u Maloj ligi, Leo? Palica nazad, lakat gore. To mu je bila mantra. Koliko smo imali godina? Devet, deset? Nije važno. Radim upravo ono što nas je trener naučio. Povlačim palicu skroz pozadi, dižem lakat i ulazim u zamah.

Mesnati deo palice sleće pravo na isto koleno.

Trej pada kao da sam ga upucao. „Molim te...“

Ovoga puta, palicu dižem visoko iznad glave, kao da cepam sekirom, i, unoseći u to čitavu svoju težinu i snagu poluge, ponovo gađam isto koleno. Kada udarac padne, osećim kako se nešto rascepilo. Trej urla. Ponovo dižem palicu. Do sada je Trej već stavio obe ruke na koleno, u pokušaju da ga zaštiti. Šta je, tu je. Bolje da budem siguran, jelda?

Ciljam skočni zglob. Kada palica prinudno sleti, zglob popusti i raspljesne se pod napadom. Začuje se krckanje kao kad čizma gazi po suvim grančicama.

„Nikada me nisi video“, govorim mu. „Budeš li samo zucnuo, vratiću se i ubiću te.“

Ne čekam odgovor.

Sećaš li se kada nas je tata vodio na našu prvu prvoligašku bejzbol utakmicu, Leo? Na Jenki stadionu. Sedeli smo u onoj loži kod linije treće baze. Od početka do kraja utakmice nosili smo bejzbol rukavice, nadajući se da će ka nama poleteti neka lopta u autu. Naravno da nije. Sećam se kako je tata okretao lice prema suncu sa onim vejfererkama* na očima i onim blagim osmehom na licu. Koliko je kul tata bio? Budući da je bio Francuz, nije znao pravila – i njemu je to bila prva bejzbol utakmica – ali nije mario za to, zar ne? Za njega je to bio izlazak s njegovim blizancima.

To mu je uvek bilo dovoljno.

Tri ulice odatle, ubacujem palicu u kontejner kod jednog *Seven-ilevena*. Nosio sam rukavice da ne bi bilo otisaka. Palicu sam kupio pre više godina na nekoj garažnoj rasprodaji blizu Atlantik Sitija. Nikako se ne može povezati sa mnom. Nije da sam se zabrinuo. Muriya ne bi uskakala u kontejner u slurpi** od trešnje ne bi li pomogla debilima od zanata kao što je Trej. Na televiziji možda bi. U stvarnosti bi to pripisali kakvom sporu u kraju ili kupoprodaji droge koja je krenula naopako ili kockarskom dugu ili nečemu drugom zbog čega je on to i te kako istinski zaslužio.

Presecam preko gradilišta i zaobilazno se vraćam donde gde sam parkirao. Nosim crni kačket *Bruklin netsa* – vrlo ulično – i ne dižem glavu. Ponavljam, ne verujem da bi slučaj

* *Wayfarer* – prepoznatljivi model naočara za sunce rej-ban. (Prim. prev.)

** *Slurpee* – zaleđeno gazirano piće koje se prodaje u prodavnicama *Seven-ileven*. (Prim. prev.)

iko uzeo ozbiljno, ali mogao bi da naiđeš na nekog previše predanog novajliju koji će potegnuti snimak s kakve kamere za nadzor ili šta već.

Ništa me ne košta da budem oprezan.

Sedam u kola, izlazim na auto-put dvesta osamdeset i vozim se pravo nazad u Vestbridž. Zvoni mi mobilni telefon – poziv od Eli. Kao da zna šta radim. Gospođica Savest. Zasada ga zanemarujem.

Vestbridž je svojevrsno predgrađe iz američkog sna za koje bi mediji rekli da je „zgodno za porodice“, možda „pristojno“ ili čak „imućno“, ali koje ne bi dostiglo nivo „otmenog“. Imamo roštilje Rotari kluba, parade za Dan nezavisnosti, karnevale Kivanis kluba,* pijace proizvođača organske hrane subotom ujutru. Deca još idu biciklom u školu. Srednjoškolske fudbalske utakmice** dobro su posećene, pogotovo kada igramo sa svojim suparnikom Livingstonom. Mala liga je još jaka stvar. Trener Džaus je umro pre nekoliko godina, ali po njemu su nazvali jedno igralište.

Zastaću kod tog igrališta, mada sada u policijskom vozilu. Da, ja sam *onaj* pandur. Sećam te se, Leo, kako stojiš na desnoj strani igrališta. Nisi želeo da igraš – sada to znam – ali shvatio si da se bez tebe možda ne bih priključio. Neki matorci još pričaju o onom državnom polufinalu kada nisu pogodili nijednu loptu koju sam bacio. Ti nisi bio toliko dobar da bi ušao u taj tim, pa ti je rukovodstvo Male lige dalo da vodiš statistiku. Valjda su to uradili da se ja ne bih bunio. Ne verujem da sam to tada video.

Ti si oduvek bio mudriji, Leo, zreliji, pa ti verovatno jesi.

* *Kivanis Club* – volonterska, neprofitna međunarodna organizacija koja se bavi obrazovanjem. (Prim. prev.)

** Reč je o američkom fudbalu. (Prim. prev.)

Stižem do kuće i parkiram se na kolskom prilazu. Tami i Ned Volš iz susedne kuće – u mojoj glavi on je Ned Flanders, jer ima porničarske brkove i suviše je druželjubiv – čiste svoje oluke. Oboje mi mašu.

„Zdravo, Nape“, kaže Ned.

„Zdravo, Nede“, velim ja. „Zdravo, Tami.“

Tako sam prijateljski nastrojen. Gospodin Fini Komšija. Vidiš, ja sam najređe stvorenje u predgrađima – heteroseksualni samac bez dece ovde je uobičajen kao cigareta u klubu zdravlja – te se svojski upinjem da ostavljam utisak nekoga normalnog, dosadnog, pouzdanog.

Nepretećeg.

Tata je umro pre pet godina, te me sada neki susedi vide kao *onog* samca, onog koji još živi kod svojih i šunja se unao-kolo kao Bu Radli.* Zato se trudim da kuću dobro održavam. Zato se trudim da svoje prikladne pratilje kući dovodim preko dana, čak i kada znam da ta pratilja neće potrajati.

Nekada bi se tip poput mene smatrao dražesnim osobe-njakom, zakletim neženjom. Sada mislim da se komšiluk plaši da nisam pedofil ili nešto slično. Stoga činim sve što mogu da ublažim tu bojazan.

Većina suseda zna i našu priču, te im to što sam ostao ovde ima smisla.

Još mašem Nedu i Tami.

„Kako ide Brodijevom timu?“ pitam.

Ne zanima me, ali opet, važan je utisak koji ostavljam.

„Osam pobeda i jedan poraz“, kaže Tami.

„To je sjajno.“

„Moraš da dođeš na utakmicu sledeće srede.“

* Lik iz romana *Ubiti pticu rugalicu*, osobenjak koga se deca plaše. (Prim. prev.)

„Voleo bih“, velim.

Voleo bih i da mi izvade bubreg nazubljenom kašikom za grejpfrut.

Smeškam se još malo, ponovo mašem kao debil i ulazim u kuću. Premestio sam se iz naše stare sobe, Leo. Posle one noći – uvek o tome govorim kao o „onoj noći“ jer ne mogu da prihvatim ni „dvostruko samoubistvo“ ni „slučajnu smrt“, niti čak, mada niko zaista ne misli da jeste, „ubistvo“ – nisam mogao da podnesem prizor našeg starog kreveta na sprat. Počeo sam da spavam dole na prvom spratu, u sobi koju smo zvali „malom jazbinom“. Verovatno je jedan od nas trebalo to da uradi godinama ranije, Leo. Naša soba je bila u redu za dva dečaka, ali skućena za dvojicu pubertetlija.

Mada to meni nikada nije smetalo. Mislim da nije ni tebi.

Kada je tata umro, preselio sam se na sprat u njegovu glavnu spavaću sobu. Eli mi je pomogla da našu staru sobu pretvorim u kućnu kancelariju sa onim belim ugradnim policama u stilu koji ona zove „savremena gradska kuća na farmi“. I dalje ne znam šta to znači.

Upravo krećem gore u spavaću sobu i počinjem da skidam košulju, kada se začuje zvono na vratima. Računam da su ovi iz *Ju-Pi-Esa* * ili *Fedeksa*. Samo oni navraćaju a da se prethodno nisu najavili. Zato se i ne trudim da silazim. Kada se opet oglasi zvono, zapitam se da li sam naručio nešto što bi zahtevalo potpis. Ničega ne mogu da se setim. Pogledam kroz prozor spavaće sobe.

Murija.

U civilu su, ali uvek znam. Ne znam da li je do držanja ili garderobe ili jednostavno do nečeg neopipljivog, ali ne

* UPS (*United Parcel Service*) – američka multinacionalna kompanija za isporuku paketa. (Prim. prev.)

verujem da je isključivo zbog toga što sam i sâm pandur – ono pandur panduru. Tu su pandur i pandurka. Načas pomislím da to možda ima veze s Trejom – logičan zaključak, je l' tako? – ali kratak pogled na njihovo neobeleženo policijsko vozilo, koje je toliko očigledno neobeleženo policijsko vozilo da bi na obe strane auto-lakom moglo da mu piše „neobeleženo policijsko vozilo“, otkriva pensilvanijsku registraciju.

Brzo navlačím sivu trešu i proveravam kako izgledam u ogledalu. Na pamet mi pada samo reč „poletno“. Pa dobro, ne samo ta reč, ali nek bude tako. Žurím niz stepenice i posežem za kvakom.

Nisam imao pojma šta će mi to otvaranje vrata učiniti.

Nisam imao pojma, Leo, da će me ono vratiti tebi.